

Sygn. akt II AKz 597/15

POSTANOWIENIE

Dnia 1 września 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Rydzewski

Sędziowie: SA Dorota Wróblewska (spr.)

SA Dorota Paszkiewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Agnieszka Czesnel

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Andrzeja Błażejaka

po rozpoznaniu w sprawie **R. M.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 280 § 2 k.k.

zażalenia obrońcy podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 10 sierpnia 2015 r.

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania do dnia 9 listopada 2015 r. do godziny 20:10

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zażalenie należy ocenić jako bezzasadne, bowiem jego rozpoznanie nie doprowadziło do zmiany zaskarżonego postanowienia.

W pierwszej kolejności należało zauważyć, że skarżący nie podniósł zarzutu obrazy art. 249 § 1 k.p.k., a zatem nie kwestionował wysokiego stopnia uprawdopodobnienia popełnienia przez oskarżonego zarzuconych mu zbrodni. Mając na uwadze fakt, że niniejsze postępowanie jest jedynie postępowaniem incydentalnym, Sąd nie dokonuje tak szczegółowej analizy dowodów, jaka zostanie przeprowadzona w postępowaniu głównym. Nie ulega jednak jakiegokolwiek wątpliwości, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy przemawia za dużym prawdopodobieństwem, że R. M. dopuścił się zarzuconych mu zbrodni. W związku z tym grożącą oskarżonemu karę uznać należy za realnie surową, a to również ze względu na wielość czynów i wcześniejszą karalność oskarżonego.

W kontekście przedstawionych przez obrońcę zarzutów trzeba podkreślić, że nie może budzić wątpliwości to, iż art. 258 § 2 k.p.k. w dalszym ciągu stanowi samodzielną podstawę do stosowania tymczasowego aresztowania. W treści tego przepisu, w obecnym brzmieniu, podkreślono, że nie chodzi o samą surowość kary grożącej lub wymierzonej oskarżonemu, jako samodzielną podstawę stosowania środka zapobiegawczego, lecz o wynikającą z niej określoną obawę (ucieczki, ukrycia się oskarżonego, matactwa, czy innego bezprawnego utrudniania przez niego procesu). Inaczej rzecz ujmując surowość grożącej lub wymierzonej kary nadal jest przesłanką stosowania tymczasowego aresztowania, jednak pod warunkiem, że wynika z niej wskazana obawa, która jednak nie musi być dodatkowo wykazywana na podstawie konkretnych dowodów i okoliczności, jak w przypadku przesłanek wskazanych w art. 258 §

1 pkt 1 i 2 k.p.k., czego zdaje się nie dostrzegać obrońca. Gdyby takie dowody i okoliczności istniały to funkcjonowanie art. 258 § 2 k.p.k. straciłoby rację bytu, a podstawę do stosowania środków zapobiegawczych samodzielnie mogłyby stanowić przesłanki określone art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.

Sąd I instancji wykazał w sposób niewątpliwy, że oskarżonemu realnie grozi surowa kara pozbawienia wolności i wprost odwołał się do konkretnych obaw bezprawnego utrudniania przez niego postępowania sądowego, które to obawy, jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wywiódł właśnie z grożącej oskarżonemu surowej kary pozbawienia wolności. W przekonaniu Sądu odwoławczego, w przypadku R. M., któremu zarzucono popełnienie czterech zbrodni i był uprzednio karany - obawy takie, płynące z grożącej mu surowej kary pozbawienia wolności, jawią się jako uzasadnione, a obrońcy nie udało się wykazać, by było inaczej.

Okres dotychczasowego pobytu oskarżonego w warunkach izolacji na potrzeby niniejszej sprawy nie pozostaje w dysproporcji z grożącą mu karą, w związku z czym nie traci na znaczeniu domniemanie, że perspektywa długoletniego pozbawienia wolności może skłaniać go do podejmowania działań w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej. Okres izolacji procesowej podejrzanego pozostaje proporcjonalny do stopnia skomplikowania i wagi prowadzonego postępowania. Z tego względu brak jest podstaw do uznania, że doszło do obrazy art. 257 § 1 k.p.k. Stosowanie środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym nie spełniałoby w niezbędnym zakresie funkcji prewencyjnej.

Sąd Apelacyjny, nie znajdując przesłanek określonych w art. 259 § 1 k.p.k., stwierdza, że powody podane przez Sąd Okręgowy dla dalszego stosowania tymczasowego aresztowania względem R. M. są istotne i wystarczające, aby pozbawić go wolności na dalszy okres wskazany w części dyspozytywnej zaskarżonego postanowienia.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.